

aastat istunud; Teie hingे farjane 25 aastat üllewel olnud; teite õigus on wodlis maggada."

Seltsis ikka sulgem.

Kaks tallomeest läksid seletsis apteki peale. „Kas teil on hamba vallo rohto," küüsiksiteine. „Oi jeh!" vastas apteker; wöttis ühhe flasi salmiaki-piritust riolist mahha ja pakkus tallomehhele nusutada. Se waene tömbas äkkiselt ninnasse ja kukkus selliti hingetumaks mahha. Kui ta jälle toibunud olli, küüsiksiteker: „noh! kuidas luggu on, kas hamba vallo jái taggasí?" — „Ei hera," kostis tallomees, „mul posle ühtegi wigga; mo seletsimehhe hambad vallotavad."

Rannatusest on suur fasso.

Ühhelt, kes teise käest olli körwa pihta sanud, küsiti: „miks sa temmale vasto ei andnud?" — Sellepärrast mitte," vastas temma, „et hobid kohhe jälle olleksid taggasí tulnud."

Kus peab õppetus mõduma?

Üks lossi-õppetaja pidas ühhel pühha-päwal sure tössidusse julgussega wågga kan-geste nende wiggaduste vasto jutlust, mis lossi pealses ellus wallitsemas ollid. Kui ta lõuna sôma laua åre istus, ütles würst: „Tânnna, aus lossi-õppetaja herra, andsite meile öiete tuggewaste watti pihta." — „Se teeb mulle wågga haiget," vastas aus mees, „et se agga watti pihta üksi putus; minno sowimisse järrel piddi ta lihhas, luüst ja süddamest läbbi käima."

Wölglassé takka sai atleminne.

Üks koddanik, fel paljo wölgasid olli, surri ärra. Kui temma wöllauskujad sedda kuulsid, ütles üks teise järrele: „Noh, nüüd ta läks ja wiis minno omimast ni ja ni paljo ärra." Agga üks, fel temmaga ühtegi tegemist ei olnud, naeris ja oskas: „Nüüd on ommeti nähha, et innimenne, kes ühtegi ilma ei olle tonud, ommeti teiste omimadust wöib ilmast ärrawia."